

Rozjímanie na stredu 28. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 28. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: dôvody,
ktoré hýbu srdcom; objavovať
dobro prikázaní; hľadať Boha v
každodennom živote.

JEŽIŠ bol často pozývaný stolovať do
domov rôznych ľudí: chodil do
príbytkov svojich učeníkov a ich
priateľov; zúčastňoval sa na
hostinách, ktoré pre neho
organizovali na znak vďaky, ako v
prípade mýtnika Zacheja; dokonca
jedol s vodcami ľudu, keď Ho o to

požiadali. Pri jednej príležitosti, ako hovorí Lukáš, Ježiš prijal pozvanie známeho farizeja. Keď hostiteľ videl, že Pán sedí za stolom bez toho, aby dodržal zvyk umývania rúk, bolo mu to nepríjemné. Ostatní hostia si to pravdepodobne tiež všimli a vnútorne kritizovali Majstrov postoj.

Text neuvádza, či toto Pánovo gesto bolo urobené s úmyslom vyučovať. Evanjelista nám však hovorí, že Ježiš využil situáciu, aby prítomným odovzdal posolstvo: že v Božích očiach transcendentno nie je len to vonkajšie – „to, čo je vonku“ –, ale aj „to, čo je vnútri“, teda dôvody, ktoré hýbu srdcom (Lk 11, 40). „Beda vám, farizeji, lebo dávate desiatky z mäty, ruty a z každej zeleniny, ale spravodlivosť a Božiu lásku obchádzate! Toto bolo treba robiť a tamto nezanedbávať!“ (Lk 11, 42). Tón jeho slov je tvrdý. Ježiš ich obviňuje z pokrytectva a odhaľuje ich klamlivé správanie. Niektorým

farizejom totiž viac záležalo na vonkajšom výzore ako na živote podľa pravdy. Boli takí zameraní na literu zákona, že zabúdali na ducha, ktorý ho oživoval.

V istom zmysle sa s postojom farizejov môžeme stretnúť aj dnes. Niečo podobné sa deje, keď svoje každodenné záväzky voči Bohu a druhým prežívame chladne a automaticky. Možno vieme, že je to niečo, čo *treba robiť*, ale celkom nechápeme jeho skutočnú hodnotu. Potom je možno hnacou silou týchto činov zotrvačnosť, túžba vyzeráť dobre alebo jednoducho strach z toho, čo by sa mohlo stať, keby sme ich neurobili. Boh nielenže chce, aby sme *plnili to, čo požaduje*, ale predovšetkým chce, aby sme to *robili z lásky*. „Miluj a rob, čo chceš,“ učil svätý Augustín. A pokračoval: „Ak mlčíš, mlč z lásky; ak kričíš, krič z lásky; ak napomínaš, napomínaj z lásky; ak odpúšťaš, odpúšťaj z lásky.“

Ak máš v sebe zakorenenú lásku, nič iné ako láska nebude tvojím ovocím“[1].

NIEKTORÍ FARIZEJI nerozpoznali v Ježišových skutkoch Božie pôsobenie. Na rozdiel od jednoduchosti a prirodzenosti, s akou konal Pán, títo farizeji žili v množstve drobných predpisov, ktoré museli svedomito plniť, presvedčení, že sa tak páčia Bohu, pričom zanedbávali poctivosť svojho srdca a lásku k iným ľuďom. V Kristovom učení naopak tajomstvo spravodlivosti nespočíva predovšetkým v dôležitosti alebo materiálnej dokonalosti toho, čo sa vykonáva, ale v láske, ktorá vedie k tomu, aby sa to robilo čo najlepšie. „Všetko rob z lásky“[2], opakoval svätý Josemaría, pretože „všetko, čo robíme z Lásky, stáva sa krásnym a veľkým“[3]. Neexistuje teda žiadna

práca alebo úloha, ktorá by bola málo dôležitá, pretože jej dôležitosť spočíva v láske, s ktorou sa vykonáva.

V súvislosti s posväcovaním práce zakladateľ Opus Dei raz kázal: „Všetko robte z lásky a slobodne, nepripúšťajte si nikdy strach či rutinu, slúžte nášmu Bohu Otcovi“[4]. Takto bude pre nás prirodzené a potrebné pýtať sa, najmä keď si spytujeme svedomie, na motívy, ktoré nás podnecujú k určitému správaniu: čo ma poháňa, aby som vykonal túto konkrétnu činnosť: láska k Bohu a k druhým alebo moje osobné uspokojenie?

Jednoduché obmedzenie sa na dodržiavanie pravidiel sa ľahko stáva bremenom. V istom zmysle sa to stalo staršiemu bratovi márnotravného syna. Hoci sa zdalo, že veľa vecí robí správne – zostáva v blízkosti svojho otca, tvrdo pracuje

na farme... –, nemal radosť zo života, ktorý viedol; dokonca môžeme vytušiť, že *závidel* bratovi jeho rozhodnutie a zábavu, ktorú si užil. Preto je potrebné úprimne sa usilovať o dobro vyplývajúce z Božích prikázaní a z toho, čo sa rodí ako ovocie nášho vzťahu s Bohom a s bratmi: je to niečo oslobodzujúce, čo nám umožňuje vychutnávať to, čo je skutočne cenné. Nie je totiž dôležité len *to, čo robím*, ale aj dobro, o ktoré sa usilujem, keď *to robím*. Život je cesta, na ktorej postupne očisťujeme svoje zámery a prehlbujeme sa v získavaní lepších dobier, korigujeme smer, keď si uvedomíme, že sme zišli z cesty. A tak, zápasiac o to, aby sme si vybrali to, čo je pre nás najlepšie, bude rásť túžba milovať Boha nadovšetko.

VO VZŤAHU s Bohom si kresťan musí chrániť čas a poriadok vo svojom živote, aby ostatné skutočnosti sveta neprekryli to, čo je podstatné a čo skutočne dáva zmysel všetkému ostatnému. Plánovať a mať priority sa napokon snažíme pri každej činnosti, ktorá nás zaujíma: starať sa o rodinu, rásť po profesionálnej stránke, udržiavať priateľstvá, odpočívať a byť v dobrej fyzickej kondícii... V opačnom prípade sa ľahko stane, že nás zhon a naliehavosť každodenného života stiahnu na dno, až sa vzdialíme od dobier, o ktoré sme sa chceli starať. Svätý Josemaría nazval súbor praktík zbožnosti, ktoré tvoria deň kresťana, životným plánom. Sú to momenty, ktoré nám umožňujú objaviť, že „uprostred práce a iných činností sa skrýva niečo sväté, niečo božské“[\[5\]](#). Plán života teda odpovedá na potrebu duše „hľadať Boha, stretávať sa s ním a zaobchádzať s ním vždy,

obdivovať ho s láskou uprostred únavy svojej bežnej práce“[6].

Svätý Josemaría upozorňoval členov Diela, že tento životný plán by sa nemal premeniť na strnulý a rigidný program, ktorého realizácia by bola cieľom sama osebe. Skôr naopak, jeho obsah, povedal, by sa nemal „premeniť na strnulé normy, tesné škatuľky; naopak, to všetko by malo predstavovať pružný denný plán, prispôsobený postaveniu človeka, ktorý žije medzi ľuďmi, ktorý intenzívne pracuje a má svoje spoločenské povinnosti a vzťahy, ktoré by nemal zanedbávať; pretože tam pokračuje tvoje stretávanie sa s Bohom. Tvoj životný plán by mal byť ako gumená rukavica, ktorá sa dokonale prispôsobí ruke, na ktorej je navlečená“[7]. Rozumie sa teda, že plnenie tohto plánu nie je len „plním a klamem sa“[8], nie je to niečo, čo treba urobiť a odškrtnúť, aby sme zostali pokojní: je to prostriedok,

ktorý nás otvára Bohu a potrebám
blížneho. Môžeme sa obrátiť na
príhovor Panny Márie, aby nám
pomohla konať za každých okolností
z lásky, s túžbou stotožniť sa s jej
Synom.

[1] Svätý Augustín, *Homílie na 1 Jn*
(*Siedma homília*), bod 8.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 813.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 429.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*,
bod 68.

[5] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, s.
114.

[6] Svätý Josemaría, *Listy 3*, bod 13.

[7] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*,
bod 149.

[8] Blahoslavený Álvaro del Portillo,
List 15-IX-1975, bod 8.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-28-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-28-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (01.04.2026)